

Îngeri rătăciți
de
Neguț Marius Albert

Pentru:
Iza, Naty și Bogdănel.
Bucurați-vă de copilărie, nu mulți au șansa asta!

Cartea întâi

Lumea e urâtă? Închide ochii, astupă-ți urechile, și fă-o cât de frumoasă vrei... Apoi, dă vina pe mine pentru că ți-am dezvăluit hidoșenia ei, fără să vezi că iluzia, pe care singur ți-ai creat-o, te împiedică să schimbi realitatea.

24 decembrie 1995

E noapte târzie și afară iarna cerne un alb infinit, în încercarea iluzorie de a lumina întunecatului oraș. Un ger de iți îngheață inima face ca, oriunde ai privi în jurul tău, să vezi doar diverse variante ale aceleiași naturi moarte. Privind mai atent totuși, poți observa un bărbat ce stă așezat pe gardul de-o șchioapă care desparte parcul Izvor de trotuarul splaiului. Privește în gol și, dacă nu ar duce sporadic o sticlă la gură, ai zice că e înghețat în neființă. De lângă el, răsărită brusc din noapte, se ridică o siluetă mult mai mică. E un copil care îl apucă de mână și încearcă să îl scoată din letargie.

- Hai, Ursule, că e frig! E târziu și îmi cad ochii în gură. Zău... Știi că nu mă duc la culcare fără tine. Ai să îngheți aici!

În timp ce îl roagă, trage cu ambele mâini de bețivul care, în cele din urmă, catadicsește și se ridică în picioare. Se caută prin buzunare încet și stângaci și într-un final scoate o sticlă la care se holbează de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Mogâldeța ce are atâtea rânduri de haine pe ea încât seamănă cu un cartofior gigant, are o misiune imposibilă. Bărbatul pe care încearcă să îl sprijine e un munte de om și, totuși, nu ai cum să nu apreciezi dăruirea cu care piticul îl trage de mână, încercând din răputeri să îl pună în mișcare.

În fața sa este podul ce poartă același nume cu parcul. Teoretic, felinarele care îl mărginesc ar trebui să lumineze feeric întreaga zonă. Practic, doar un bec chior aflat pe unul dintre ele se încapățânează eroic să împrăștie o lumină pală pe o rază de câțiva metri în jurul său. Mai are un frate geamăn aflat dincolo de drum.

Bețivul devine brusc interesat de ceva, ce numai el pare a zări în umbra nopții. Împleticit, face câțiva pași în încercarea de a vedea mai bine.

- Stai! Nu face asta! Oprește-te, nu auzi!? strigă deodată ca bezmeticul, sperînd copilul de lângă el. Stai! Se mișcă nesigur și în cele din urmă se repede spre silueta albă, ce parcă se contopește cu fulgii de zăpadă care cad mari în noaptea de decembrie.

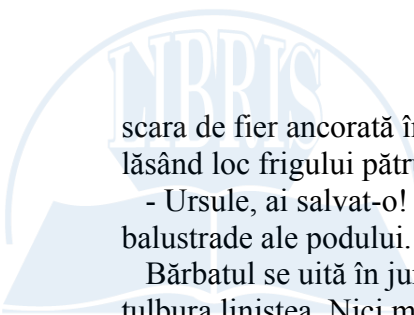
Dacă nu i-ar flutura rochia în bătaia vântului rece de iarnă, ar fi jurat că visează și țipă la o statuie de marmură amplasată ireal în mijlocul apei. Ireal pentru că balustrada podului pe care stă într-un echilibru precar aproape se confundă cu întunericul, creând astfel un miraj fantastic, o fata morgana care plutește în noapte.

Fuge spre ea fără să mai strige, o sclipire de gând în mintea tulburată de alcool îl face să își dea seama că o poate speria. Orice mișcare bruscă pe marginea subțire o poate dezechilibra, cauzându-i căderea în apele reci. Ca într-un film rulat cu încetinitorul, o vede întorcând capul spre el și parcă îi simte privirea mirată, ușor revoltată de smulgerea bruscă din starea de resemnare și acceptare a iminentei căderi spre neființă.

- Oprește-te! Așteaptă, te rog, strigă bărbatul din nou, în timp ce o vede căzând ca un fulg de nea pe suprafața apei. Fără să pregete o secundă, se aruncă pe urmele ei, în râul negru, iar apa îl pătrunde ca iadul amintirii pe care încercă să o gonească într-un ungher de minte neumblat. Șocul îl trezește brusc la realitate. Dă puternic din brațe spre pata albă pe care parcă o zărește în fața sa și de care se apropie, doar pentru a o vedea dispărând când mai are doar două lungimi de braț până la ea.

Nu! Gândește sau strigă, nici el nu știe, în timp ce se scufundă, dând din mâini cu disperare în căutarea ei, sau poate a iluziei, a speranței deșarte că poate întoarce timpul, că își poate răscumpăra greșeala de a nu fi fost acolo data trecută când ea s-a prăbușit de pe același pod. Simte apa cum îi inundă ființa, vrând parcă să îl împiedice să-i smulgă prada și urlă în bezna lichidă, în timp ce degetele i se încleștează orbește pe ceva. O trage, o strânge în brațe jurând că nu îi va da drumul și că o va salva.

Râul a înghețat pe margini, așa că o ridică cu ultimele puteri pe malul sticlos și rece. Escaladează

scara de fier ancorată în peretele de beton al canalului Dâmboviței. Apa li se scurge din haine, lăsând loc frigului pătrunzător, iar el își dă seama că încă o poate pierde.

- Ursule, ai salvat-o! strigă la el puștiul care pendulase, nebun de îngrijorare, între cele două balustrade ale podului. Ce facem acum? O să înghețați!

Bărbatul se uită în jurul său după ajutor văzând doar puștiul bulevardului căruia nimic nu îi tulbura liniștea. Nici măcar un maidanez nu e atât de prost încât să își lase locul greu câștigat pentru a colinda la trei noaptea străzile.

- Ai fise de public, Gargamele? îl întreabă grăbit pe copilul de lângă el.

- Nu am, șefule, zău...

Ursu, așa cum îl strigase prichindelul, se gândește concentrat câteva secunde. Nu are monede pentru telefon ca să cheme Salvarea. Ar putea striga după ajutor, dar realizează că sigur hipotermia îi va ajunge pe amândoi, mai rapid decât iluzoria solidaritate umană. Ridică fata din nou în brațe: e inertă și, totuși, atât de ușoară. Trebuie să o ducă la căldură, să îi pună sângele în mișcare, să nu o lase pradă morții. Nu are decât o singură opțiune.

- E cald la noi, nu? îl întreabă pe micuțul său prieten, iar acesta îi răspunde mirat:

- Mai întrebă, Ursule? Foarte cald!

- Hai, deschide repede capacul și ia sticla de votcă de pe trotuar. Mai repede!

Piticul traversează splaiul în fugă, ia sticla din care băuse Ursu și sare gârdulețul parcului. Face câțiva pași printre nămeți și ridică cu greu un capac de canal, din care ies instantaneu aburi de căldură. Se întoarce și îl vede pe Ursu la doi pași în spatele lui, cu fata inertă pe umăr.

- Lasă-mă pe mine să cobor, îi spune acesta. Tu ai grijă să nu se lovească la cap de rama canalului. Ai înțeles?

Fără a aștepta răspuns, coboară încet, grijuliu pe scara metalică a căminului de termoficare. A luat o decizie bună, înăuntru e cald ca întotdeauna.

Copilul coboară după el și trage capacul. Becul care atârna legat la unul dintre multele cabluri ce traversează canalizarea își face datoria, luminând spațiul strâmt, devenit acum atât de aglomerat. Piticotul ridică o pătură și se răstește la motanul negru de sub ea:

- Mâțule, jos! PISOIUL credincios, ce îi ferește de șobolanii care colcăie prin subteranul infect, se conformează instantaneu sărind din patul încropit pe două țevi imense de termoficare. Pe el își depune prețioasa povară Ursu, șoptind trist și fără noimă:

- Nu e ea...

Îl izbește în plin realitatea, nu e ea și nici nu ar fi avut cum să fie.

Simte revolta cum crește în el, e dezamăgit că încă speră, că e incapabil să accepte trecutul ca fiind imuabil.

Îi simte respirația... Trăiește! O dezbracă grăbit iar băiețelul de lângă el, cu o bună-cuviință surprinzătoare pentru un copil al străzii, se întoarce cu spatele.

- Cred că nu are nici șaisprezece ani... gândește Ursu cu voce tare. Se uită la trupul ei micuț, vânat de frig. Caută grăbit în jur și toarnă pe ea restul sticlei de votcă cu care își amortise amintirile, până să fie brusc trezit la realitate. Începe să o frecioneze cu mișcări ferme. Parcă respiră mai puternic, parcă prinde culoare. O învelește, îi înfîșe mîna în ceafă lui Mățu, prea surprins pentru a protesta, și îl bagă în pătura fetei.

Trăiește, asta e tot ce contează. Respiră din ce în ce mai regulat, iar Ursu își dă seama că greul a trecut, fata acum doarme căpătând noi puteri și se relaxează și el ușor.

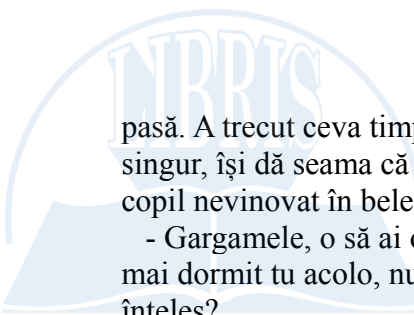
- Hai, fetițo, revino-ți! o roagă încet, iar fata tresare și parcă spune ceva.

Ursu apropie urechea de buzele ei și ascultă uimit vorbele de-abia rostite:

- Te rog, ascunde-mă... O să mă găsească... șoptește ea și cade înapoi în letargie.

- Ce dracu'? se miră Ursu cu voce tare. Se uită la piticotul rușinat, care abia acum se întorce cu fața spre el, și vede pe figura lui că nu a auzit. Se așază direct pe jos, rezemându-se de perete și îi face semn copilului să stea lângă el. Începe să realizeze riscurile, faptul că l-ar fi putut zări cineva intrând în canal cu fata pe umăr.

„Ești conștient cum poate fi interpretat tabloul grotesc al unei fete găsite de Poliție goală și fără suflare, într-un canal alături de tine?”, se întreabă în gând, în timp ce își dă seama că, de fapt, nu îi

pasă. A trecut ceva timp de când părerea oamenilor trezea interes în mintea sau inima lui. Se ceartă singur, își dă seama că are totuși o responsabilitate. Una e să nu îi pese de sine și alta e să bage un copil nevinovat în belele. Se mai gândește puțin și decide să își urmeze instinctul.

- Gargamele, o să ai o noapte grea. Vreau să te rog să stai câteva ore la Ana în scara blocului. Ai mai dormit tu acolo, nu e prima oară. Ești atent la tot ce mișcă și dimineată îmi dai raportul. Ai înțeles?

- Da, șefule! Știi că fac orice îmi spui tu. Acu', că zici, parcă am văzut o fereastră deschisă peste drum de blocul tău. Nu o vedeam pe ninsoarea asta, da' flutura ditamai perdeaua, umflată de vânt. Chior să fii și tot...

- Pe partea cu Plevnei sau cu Splaiul? îl întrerupse Ursu.

- Cu Plevnei.

- Atunci, fii foarte atent. Hai, du-te!

- Am zburat, patroane! Stai liniștit! Știi că ochiu' meu de șoim vede tot, se laudă piticul, în timp ce cu mișcări feline, în ciuda hainelor groase, se strecura prin ieșirea din tavan.

În urma lui, patronul, cum i se adresase cartofiorul uman de mai devreme, scoase capul prin deschizătura canalului. Se ridică ușor în brațe și se uită cu privirea ageră, printre ramurile copacilor. Încerca să își dea seama dacă acel cineva care observase întreaga scenă de pe pod putuse vedea și unde dispăruseră cei doi. Se liniști un pic, erau slabe șansele să se fi întâmplat asta, și nu doar că ramurile copacilor mascau canalul, dar și poziția lateral-stânga față de blocul în cauză crea un impediment. Fusese lunetist în armată și avea orientarea bună. Fereastra de la care i se spusese că a fost zărit dădea spre Plevnei, iar colțul blocului forma un obstacol vizual spre locul unde intrase el. Relativ liniștit, se trase înapoi în canal. Pentru orice eventualitate, strecură o bară printre cele două inele, sudate unul pe capac, altul pe rama sa. Doar cu autogenul îl mai scotea cineva de acolo acum. Se așază mai liniștit pe una dintre țevile de termoficare și o privi din nou pe cea care îi tulburase atât de neașteptat existența ternă.

Nu avea ce face decât să aștepte răbdător ca tânăra să își revină, așa că, pe nesimțite, se adânci în gânduri. Motanul scoase bănuitor capul afară din pătură și îl privi, vrând parcă să ghicească în ce ape se scaldă. Îl văzu calm și sări lângă el, căutându-și un loc.

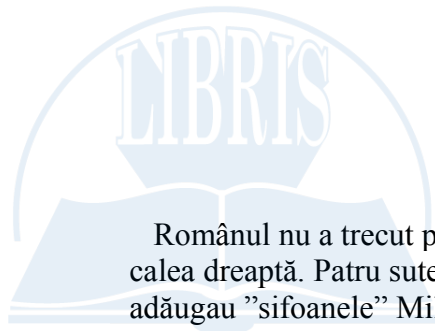
Afară noaptea continua netulburată. Câte drame de genul acesta nu acoperise complice cu întunericul ei, în eternitatea timpului?! Gerul imperturbabil face ce știe el mai bine. Desenează abstract geamurile ferestrelor, sculptează țurțuri, modelează capcane alunecoase pe trotuarele orașului. E anotimpul lui, e rege peste ființă și neființă.

Gargamel nu stătu mult pe gânduri. Trebuia să ajungă în scara blocului în care îl trimisese prietenul său, dar nu putea alege calea simplă, aceea de a traversa podul. Nu era sigur dacă ochii iscoditori din spatele perdelei care fluturase mai devreme se retrăseseră. Paza bună trece primejdia rea, se gândi și, cu un oftat prelung, o luă prin zăpadă spre podul de la Hașdeu.

În picioare bocancii îi erau uzi, iar pe cap căciula de iepure îi făcea creierii să dea în clocot. Se putea și mai rău, gândi el imediat, căutând ca de obicei partea bună a situației. Dacă nu ar fi avut căciula? Dezlegă rapid urechile ei și se răcori puțin. Traseul era dificil, nămeții și porțiunile de ghețuș provocându-i un car de nervi însă, într-un final, ajunse la destinație. Intră în micuța parcare dintre cele două clădiri și țopâi atent ca un iepuraș printre autoturisme, folosindu-le drept camuflaj. Așteptă câteva minute, nemișcat, ascuns după o Dacie albă. Stătea chircit, făcându-se cât mai mic, fiindcă nu era un mare fan al Poliției Capitalei. Asta îi mai lipsea, să îl observe careva printre mașini și să anunțe gaborii. Aștia întâi te băteau și abia după aceea puneau întrebările.

Zâmbi satisfăcut, ar fi fost culmea ca ochișorii săi experți să nu îl dibuie pe curiosul de mai devreme. Un moșulică tot iscodea dând perdeaua la o parte, podul Izvor. Înghețase, așa că riscă și, în clipa în care scăfârli curiosului dispăru din fereastră, se strecură tiptil în scara blocului și, cu o tandrețe infinită, îmbrățișă caloriferul fierbinte. Prindea lejer minimum trei ore de căldurică, până ce vreun locatar matinal, trezit cu fața la cearșaf, să-l gonească. Ninsoarea se potolise și acum vedea la mare fix, prin sticla ușii de la intrare, fereastra bătrânului. Dracul nu era chiar așa de negru precum i se păruse la început.

*

Românul nu a trecut prin comunism de capul lui, el a fost supravegheat îndeaproape, pentru a ține calea dreaptă. Patru sute de mii de informatori avea Securitatea în zilele ei de glorie iar la aceștia se adăugau ”sifoanele” Miliției. Era simplu, voiai să scapi cu o găinărie mică? Tot ce aveai de făcut era să-l dai în gât pe unul care comisese o găinărie mai mare decât tine. Informația era marfă prețioasă: îți putea salva pielea în momente grele sau pur și simplu te ajuta să obții o avansare la fabrică ori în cadrul partidului. Nu e de mirare că cetățeanul de rând a devenit foarte atent la ce se întâmplă în jurul său.

La etajul doi al blocului de pe colț cu Plevnei, un bătrânel cu ochelari pe nas și cu deprinderi din altă epocă, fără somn și cu spirit de observație, făcea ce știa el mai bine. Note mentale.

Bătrânul auzise strigătele de mai devreme și, în ciuda vârstei și a orei înaintate, sărise neobișnuit de sprinten din pat. Din start se uitase la ceas, fiindcă putea fi ceva foarte important. Ornicul vechi îi arătase ora două și treizeci de minute dimineața, duminică, 24 decembrie. Până la acea oră, afară și în cămăruța lui, fusese liniște și pace ca într-un cimitir. Doar șuierul rar al vântului îi tulburase noaptea. Dăduse precaut un colț de perdea la o parte, dar nici lumina becurilor stradale nu îl ajutase, nici condițiile meteorologice. Încercase să crape fereastra imperceptibil, pentru a lăsa sunetele să intre în garsoniera mucegăită. Însă vântul suflase puternic, deschizând-o mai mult decât trebuia, ba chiar smulsese pentru câteva secunde perdeaua în afară. Gargamel nu se înșelase.

Bătrânelului nici nu îi trecuse prin cap să cheme Poliția. Pentru ce? Ca să scrie tone de declarații? Ca să fie convocat la secție de-nșpe mii de ori? Nu, mulțumesc, e frig afară și pe el reumatismul îl chinuie de ani buni. Mai bine așteaptă răbdător, e posibil ca la un moment dat cineva să fie interesat, contra cost, bineînțeles, de ceea ce văzuse, iar dacă nu... Știa el pe cine să caute.

Se oftică din nou că ramurile desfrunzite ale copacilor aflați pe marginea râului îi obturaseră câmpul vizual și nu putuse vedea unde cărase bărbatul misterios persoana scoasă din apă. Cert este că nicio salvare sau mașină de poliție nu fuseseră solicitate și flerul lui de vulpoi bătrân îi șoptea că e ceva în neregulă. Zăbovi frustrat încă un ceas la fereastră, neștiind că nu e singurul care spionează în întuneric.

*

Gargamel nu dormise deloc, în ciuda faptului că ochișorii săi se odihniseră din când în când la adăpostul pleoapelor închise. Nu se petrecuse însă nimic deosebit și acum, în lumina lăptoasă a dimineții de decembrie, căuta puterea de a se despărți de frățiorul lui, caloriferul cel fierbinte, și de a porni spre parc, pentru a-i da raportul lui Ursu, așa cum îi ceruse la plecare.

Se gândise în orele scurse că fără Ursu s-ar fi ales praful de el. Ar fi ajuns aurolac ca restul copiilor din zonă. El îl apărase și o făcea în continuare și, cel mai important, nu îi lua banii. Avea o singură condiție, de altfel, bunătate fără schepsis nu se poate: nu avea voie să tragă din pungă. Lui îi convenea regula, văzuse ce face aurolacul din copii și nu îi trebuia așa ceva.

Deschise atent ușa blocului și se strecură afară, fiind întâmpinat de frigul iernii. Piticul pufni înciudat, ura anotimpul acesta geros și, dacă ar fi fost după el, l-ar fi desființat fără să stea pe gânduri.

Se uită cu teamă spre geamul la care nu mai văzuse mișcare de ceva timp și se hotărî ca de data asta s-o ia de-a dreptul pe pod. Intră în parcul Izvor și, pe măsură ce se apropia de țintă, deveni tot mai atent. Cu inima ușoară la gândul că strada era în continuare pustie, se duse glonț spre capacul negru, sub care locuia împreună cu Ursu. Observă bucuros că acesta e bine mascat de nămeții troieniți. Era bine pentru că, ruginit și umed, din cauza fulgilor topiți de căldura interioară, distona cu albul din jur. Se așeză pe burtă și aruncă un ochi pe unul din orificiile de aerisire. Curentul firav de căldură îl înfioră plăcut. Lipi urechea, însă nu auzi nimic. Își luă inima în dinți și șopti ușor:

- Ursule...

Așteptă înfrigurat. Nimic.

- Ursule!? zise ceva mai tare și abia apucă să termine, că brusc gura de canal se întredeschise și un braț puternic îl înșfăcă și îl trase rapid înauntru. În urma lui, capacul alunecă rapid la loc, aproape fără zgomot.

Mogâldeța nu se impacientă foarte tare. Oricum straturile groase de îmbrăcăminte îi atenuaseră aterizarea forțată.

- Șefule, dădu să înceapă, fiind însă întrerupt brusc cu un gest fără echivoc.

- Șșș, îi porunci Ursu. Vorbește încet, Gargamele! Încă nu s-a deșteptat, să n-o trezești!

- Mă gândeam, șefule, că, dacă ne prinde cu ea în canal Poliția, ne bagă de nu mai ieșim. Zău...

- Lasă gândirea în seama mea Gargamiță, îi întrerupse Ursu șirul vorbelor. Mai bine, spune-mi noutățile!

- Te-a văzut cineva, Ursule, un moșulică cu ochelari de la etajul doi. M-am uitat și nu cred să fi văzut mare lucru, din cauza pomilor, da' poți să știi?! Dacă a zărit ceva și cheamă gaborii..? Oricum, stă numai cu mecla în geam...

- Ajungeau până acum dacă îi chema cineva. Totuși, e bine să fim atenți, îi răspunse Ursu. Ai tu grijă? S-a luminat oricum, ia-ți locul de la metrou în primire și fii cu ochii în patru! Faci un ban și ești și pe fază. În caz de pericol găsești tu o cale să mă anunți fără să bați la ochi. Mă bazez pe tine, Gargamele. Ai înțeles?

Mogâldeței îi crescua inima instantaneu. Păi cum..? Nu se petrecea nimic la metrou la Izvor fără să știe el. Normal că Ursu își punea în el încrederea!

- Frumoasă e, șefule! Zise, privind admirativ chipul angelic încadrat de pletele dese, blonde ca spicele de grâu.

- Te întinzi, Gargamele, și ți-am mai spus să nu îmi zici șefule... Fă ce ți-am zis! îi porunci scurt bărbatul și întredeschise capacul.

Piticul se strecură din nou afară. Ursu coborî, așezându-se din nou răbdător la locul său. Privi fata și văzu că ritmul respirației i se intensificase. Ochii i se mișcau imperceptibil sub pleoapele încă închise.

- Știu că te-ai trezit! îi spuse. Deschide ochii, nu-ți fie teamă!

O privire albastră și speriată, de înger blond îi săgetă inima.

- De ce nu m-ai lăsat să mor? a fost întrebarea șoptită, ce abia răzbătu până la el. Spune-mi!

- În primul rând, cine ești? o întrebă Ursu, iritat.

- Mă cheamă Liana... Lia... De ce nu m-ai lăsat să mor?

- Nu am vrut! îi răspunse Ursu, de data asta nervos de-a binelea.

- De ce? Cine ești tu să decizi pentru mine?! îl întreabă ea cu indignare în voce. În noapte, văzându-te fugind și strigând, am crezut un moment că ești tata. Cine ești tu și de ce nu m-ai lăsat să mor?

Era supărată și țipa. Șoapta de mai devreme s-a transformat în strigăt revoltat. Ursu vede lacrimile din ochii ei și răspunde încet.

- Am crezut că visez... Am sperat că ești altcineva.

- Cine?

- Altcineva... Mi-e greu să îți explic. O altă fată ca tine, răătăcită prin viață. Ai idee câtă suferință poate aduce un gest precum cel pe care ai vrut să-l faci, familiei tale? Prietenilor? O clipă de egoism poate aduce altora o viață de agonie. Chiar nu e nimeni de care să îți pese?

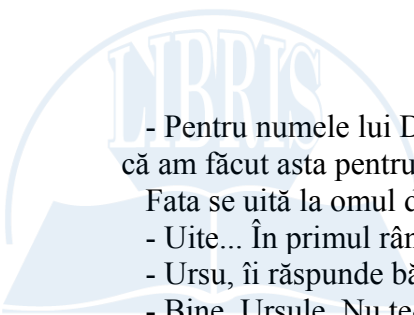
- Nu! Nu e nimeni de care să îmi pese, răspunde ea sec și stins. Iar ca să ajung să pun în practică această „clipă de egoism”, mi-a luat ani... Înțelegi? Ani de chin, iar tu ai stricat totul!

- Câți ani ai? Ce ai putut trăi în scurta ta viață atât de marcant, încât să vrei să pleci din ea pe ușa din dos? o întreabă Ursu aprins.

- Am nouăsprezece ani.

- Ascultă... Eu nu sunt barman sau vânzător la tutungeria din colț, lor le poți spune că ai ce vârstă vrei tu, însă mie zi-mi adevărul.

Deja îl enervase rău puștoaica. Aceasta s-a ridicat în fund și își ținea pătura cu ambele mâini aproape de bărbie, ca pe un scut.

- Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, ai puțină încredere! Ți-am salvat totuși viața. Chiar crezi că am făcut asta pentru a te răni acum? continuă Ursu, jignit.

Fata se uită la omul din fața ei. Nu știa ce să răspundă și întrebă la rândul-i.

- Uite... În primul rând, cum te numești?

- Ursu, îi răspunde bărbatul la întrebare.

- Bine, Ursule. Nu te-am mințit, să știi, nu mint aproape niciodată. Azi am împlinit nouăsprezece ani, știu că nu arăt, dar asta e adevărul.

Nu mințea.

- Bine, zise el. Te cred. Fii sinceră cu mine și promit să fiu la fel cu tine!

- Ursule... pune-te puțin în locul meu. Sunt dezbrăcată, într-o încăpere cel puțin ciudată, iar cel ce mi-a salvat viața... fără supărare, arată ca ultimul boschetar. Liniștește-mă puțin, te rog. Spune-mi unde sunt, cine ești, dar, mai ales, unde îmi sunt hainele.

- Rochia ta e încă udă. Acum te rog să te calmezi și să nu te sperii de răspunsurile mele. Arăt ca un boschetar pentru că asta sunt și te afli într-un canal de termoficare din parcul Izvor. E locul în care stau împreună cu copilul pe care poate l-ai auzit mai devreme. Nu aveam cum să te duc în altă parte. Riscam ca, până când cineva ne-ar fi ajutat, să facem amândoi hipotermie. Aici e cald și, de bine de rău, avem un bec. Te-am frecționat cu alcool. Am luat cea mai bună decizie care se putea lua în acel moment. Mai ții minte ce m-ai rugat?

Lia se uită la Ursu ca la un lunatic. Nu înțelegea. Privi nedumerită în jur și o cuprinse panica.

Ursu o văzu, o simți, dar, mai ales, o înțelese. E greu ca lațele lui de minimum un an vechime, barba nerasă cam de tot atâta vreme, să îi ofere fetei liniștea dorită.

- Calmează-te! o rugă el. Uite... vrei să iei rochia pe tine așa, udă, și să pleci? Fă-o și vei vedea că nu te oprește nimeni. Doar că e frig și, în cel mai bun caz, vei scăpa doar cu o pneumonie. Chemam oricum autoritățile, dar m-ai rugat să nu fac asta. Chiar nu-ți reamintești? Spune-mi de cine să te ascund și de ce?! Mi-ai spus că ești în pericol de moarte!

Lia își ascunse fața în palme și se lăsă un moment prelungit de tăcere. Răspunse, ocolind de fapt principala întrebare: